

Vay Deyyus Vay

– AliKemal · 19 Kasım 2015

MEVSİM: GÜLBAHAR

r o m a n

Kayaköy muhtarı, yanında ağzı laf edebilen, eli ayağı düzgün bir iki kişiyle birlikte sabah erkenden Kabaloğlu çiftliğine ulaştı. Celal Bey misafirlerini hemen sucuk, pastırma, sosis, salam gibi çeşitlerden kurulu sabah sofrasına oturtup dertlerini dinlemeye başladı.

“Ağam, Hamido köyümüze baskın verdi.”

“Yapmayın yahu... Tuh, tuh, tuh!”

“Araziyi size sattığımızdan dolayı çok kızdı.”

“Vay deyyus vay...”

“Elimizden paraları alıp, paraları size iade edip, sizden tapularımızı geri alacağını söyledi. Ama vallahi rızamız hilafında...”

“Elbette, elbette... Yoksa zorla kimin toprağını aldık ki, değil mi?”

“Elbette... Hepimiz rızamızla verdik tapularımızı. Hamido gelip de bi densizlik eder ise, bizden bilmeyesiniz diye rahatsız ettik zatiâlinizi...”

“Estağfurullah! Hele bir gelsin de gününü görsün o...”

“Allah razı olsun beyim...”

Kaygılı geldikleri çiftlikten, rahatlamış olarak çıkıp gittiler.

*

Celal Kabaloğlu Hamido tarafından tehdit edilecek olmasının Kayaköylülerin provokasyonu olmayacağına ikna edildikten sonra huzur bulan Kayaköylüler, Bulanık'a gelmişken bir de hemşerileri Ali Elmas'a uğrayıp birer çayını içmek istediler.

Ali Elmas'a her kafadan bir ses çıkartarak geceki baskından söz ettiler.

“Eşkiya Hamido, arazisini, Kabaloğlu'na satanlar, ölümlerden ölüm beğensin, dedi.”

“Hamido, paraları verecek Celal beye, tapuları geri alacak.”

“Celal Beye gidip, bizden bilmesin diye, Hamido'nun korkusundan he dedik amma, biz tapumuzu istemeyiz dedik.”

“Sizin bir suçunuz yoktur, eşkiya karşısında insanın eli ayağı tutmaz, deyip teselli etti bizi Allah razı olsun.”

Ali Elmas kara kara düşünmeye daldı.

“E? Celal Kabaloğlu, benim araziyi de almak isterse ne ederim! Vallaha o Hamido eşkiyası dinlemez, karıma, çoluk çocuğuma bir zarar verir maazallah!”

“He valla, kulana gider ise...”

“Sizin sattığınız hemen anında gitmişse, benimki gitmezmiymiş...”

“Vallah dakkasında gider hemide.”

“Gider vallah”

“Hemide sen köyde durmadığından çoluk çocuğun korumasızdır.”

“Hemide öyledir vallaha! Vermem Celal beye billaha, tapuları ben... Kusura bakmasın hemide.”

*

Meclisin gündemi yoğundu ve memleket işleri aksatmaya gelmezdi. Celal Kabaloğlu'nun acelesi vardı, bir hafta içinde Ankara'ya dönmesi gerekiyordu. Çiftlikten Bulanık'a indiğinde doğruca Yetiştirme Yurduna gidip, yurt müdürüne misafir oldu. Niyeti, Ali Elmas'ın ikna edilmesi konusunda sağlayacağı desteğe karşılık yurt için bir şeyler yapıp hayır işlemekti, ama müdür beye göre bu kadarcık bir destek uğruna yurt için bir şeyler yapmanın hiç gereği yoktu. Evvel Allah, devletin gücü yurt için gereken her şeyi ifaya yeterdi. Kendisi tam yirmi yıldır, şerefiyle, namusuyla hizmet vermişti bu kurumda, ama bir elinden tutanı olmayınca yurt müdürlüğünden ileri gidememişti; oysa yanında yetişmiş insanlardan bakanlık müsteşarı olanlar bile vardı. Bakanlık münhal bulunan Muş'taki Sosyal İşler Müdürlüğüne bir buçuk senedir birini bulup yollayamamıştı, oysa ne gerek vardı dışardan adam aramanın, kendisi gibi yetişmiş elemanlar mevcut iken,“değil mi efendim?”

“Haklısın. Şu arazi işimi bir halledeyim, ilk işim senin terfi için uğraşmak olacaktır, merak buyurma.”

“Aman efendim, onu olmuş biliniz. Ali evladım gibidir, hiç çıkmaz sözümden.”

Celal Kabaloğlu, yurttan içi rahatlamış olarak çıktı.

*

Yurt Müdürü müstahdemi Ali Elmas'ı makamına çağırıp, masasında ağırlarken, “gözün aydın Âli'ciğim, başına talih kuşu kondu!” dedi.

“Aman müdürüm, kim kaybetmiş de biz bulacaz.”

“Öyle deme. Celal Kabaloğlu, köydeki tapulu arazini satın alacakmış...”

Tahmin ettiği gibi, Celal ağa onun arazisine de talip olmuştu işte! Arazisini satmamak için bir mazeret üretmek istiyordu, ama aklına bir türlü bir bahane gelmiyordu. Tek çare inat etmektir.

“Çı-ıh! Hemen bugün olmaz müdürüm, bi düşünmem gerek,” diyerek kesip attı.

Yurt müdürü ne kadar dil döktüyse de, Nuh dedi, peygamber demedi.

*

Celal Kabaloğlu, yurt müdürü,

“Ali Elmas bir düşüneyim dedi, beyefendi,” diyerek haber getirdiğinde onu,

“yiyemeyeceğin ya..an altına neden yattın be kardeşim,” diyerek kovdu.

Yurt müdürüne güvenmekle hata etmişti. Yakınındaki avukata seslendi:

“Şamil bey, var şu odacının yanına, konuş, inadı sürdürmesin deyyus!”

Avukat Şamil Bey, verilen görevi yapmak üzere oradan ayrıldı.

Celal Kabaloğlu karşısında el pençe emir beklemekte olan çiftlik kâhyasına, “kim ulen bu Ali Elmas dediğiniz deyyus, tanıyamadım?” diye sordu.

Kâhya, “bizim buradan kahveci Hüsseyin vardı hani ağam, rahmetliyi eşkiya öldürdüydü onbeş senem ne önce...” dedi. Biraz susup, onbeş sene önce öldürttüğü adamı hatırlayıp hatırlayamadığını anlamak için beyefendinin yüzüne baktı. Beyefendi hatırlar gibi olmuştu. Kâhya devam etti. “O rahmetli Hüsseyin'in

bi kızı var idi, hani Hacer...” Beyefendi, ne bileyim ben Hacer’i der gibi bön bön baktı, elbette ki babasını hatırlayamayınca kızını hiç hatırlayamazdı. Beyefendi Ali Elmas’ı hiç bilmez, tanımazdı, onu tanıtmak için Hacer’i hatırlatması şarttı, “Hani, yegeniniz Fiko, Onyedı sene evvel illada alcam deyip dağ köyüne kaldırınca bulup indirterekten...” deyince beyefendinin birdenbire jetonu düşüverdi.

“Haa, řu kızına mukayyet olamıyan Hüseyin deyyusunun kızı...”

“He, ağam. O Hacer’i, bu Kayaköylüyen evertip, Kayaköylüyü Yurda odacılığa siz sokmuş idiniz.”

“Vay nankör deyyus!”

“Bu Hacer’in ađabeyi Topal Hassan’ı da siz soktuydunuz yurda, terzi olaraktan.”

“Vay nankör deyyuslar vay... Bunların derdi ne olaki bizimlen kâhya?”

“Bi şey gelmekte aklıma beyim, emme velâkin söylemekten korkarım.”

“Korkma len!”

“Ağam, dedikoduya girer diyi...”

“Ne olmuş giriyorsa? Hep karılar mı eder dedikoduyu? Sen de ediver anasını satım!”

“Öyle dersiniz madem... Bu Ali, karısı Hacer’i kız oğlan kız almadıydı ya ağam; hani Fiko’dan dolayı?”

Celal beyin jeton bir kez daha düşmüřtü. “Haa!... Onun kiniyle yokuřa sürmek istemekte yani?”

“Vallah, öyledir gibime geliyor ağam.”

“Makul...” Celal bey, “makul... Mantıklı...” diye söylenerek düşüncelere dalmıştı ve kızsız mı gülse mi karar verememekteydi.

*